

СПРАВА «СОКОЛОВСЬКИЙ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SOKOLOVSKYY AND OTHERS v. UKRAINE)

(заява № 44047/09 та 4 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 03 вересня 2020 року

У цій справі згідно з твердженнями заявників кожен з них зазнав жорстокого поводження працівників правоохоронних органів з метою отримання зізнавальних показань у зв'язку з підозрою у скоєнні кожним із них злочину. Незважаючи на скарги заявників на таке поводження, прокуратурами або було відмовлено у порушенні кримінального провадження або кримінальні провадження були закриті у зв'язку з відсутністю ознак жорстокого поводження.

Крім того, у заяві № 2087/12 заявник, звертаючись до прокуратури зі скаргою на жорстоке поводження з ним, одночасно поскаржився на незадокументоване тримання його під вартою з 15 до 17 січня 2011 року.

Заявника у заяві № 53941/12 було визнано винним за усіма пунктами обвинувачення. Заявник тримався під вартою у слідчому ізоляторі № 27 у м. Харкові.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на жорстоке поводження з ними працівників міліції та не проведення належного розслідування у зв'язку з цим. У заяві № 2087/12 заявник також скаржився за пунктом 1 статті 5 Конвенції на свавільність його тримання під вартою з 14 год.40 хв. 15 січня 2011 року до 17 год. 30 хв. 17 січня 2011 року; у заяві № 53941/12 заявник також скаржився за статтею 3 Конвенції на неналежні умови тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявників на жорстоке поводження з ними працівників міліції та не проведення належного розслідування у зв'язку з цим, Європейський суд дійшов висновку, що складнощі у встановленні суті тверджень заявників про жорстоке поводження спричинені не проведенням органами влади ефективного розслідування їхніх скарг. Посилаючись на свою попередню практику Європейський суд

визнав, що заявники зазнали жорстокого поводження, яке має бути кваліфіковане як нелюдське та таке, що принижує гідність, а органи державної влади не забезпечили оперативного та ретельного розслідування за їх скаргами та констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо іншої скарги заявника у заяві № 2087/12 Європейський суд дійшов висновку, що протягом періоду, стосовно якого скаржився заявник, тримання його під вартою у відділі міліції як підозрюваного у справі було незадокументованим і невідомим, та констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

У заяві № 53941/12 Європейський суд констатував порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції щодо усіх скарг на жорстоке поводження працівників міліції, висунутих усіма заявниками;

4. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку зі скаргою, висунутою у заяві № 2087/12;

5. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку зі скаргою на умови тримання під вартою, висунутою у заяві № 53941/12;

6. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

7. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»